

Vida | Silvana Màrquez | Actualitzat el 30/10/2017 a les 10:10

«A Veneçuela és molt difícil trobar un edifici com la Seu ni tan sols com Crist Rei, edificis molt antics i ben preservats que formen part de la memòria històrica de la ciutat»

D'AQUÍ I D'ALLÀ. Em dic Silvana Màrquez i actualment sóc hostessa de vol, tot i que he passat gran part de la vida vivint del sector de la restauració i treballant en llocs com el Granier d'aquí Manresa. Sóc de Veneçuela, d'una ciutat de la frontera amb Colòmbia, concretament de San Cristóbal, encara que vaig viure la gran immensa part del meu temps allà a Caracas.

La meua història d'arribada a Manresa es remunta a quan subsistíem gràcies al negoci de lacti que la meua mare havia obert davant de casa. Davant de la nostra botiga casualment sempre hi havia una senyora d'uns 70 anys venent roba interior, i aquella innocent dona va ser la que més endavant ens va introduir en aquest meravellós país i la seva cultura. Quan jo tenia uns 12 anys, el 2003, la situació al país era nefasta, el govern de Chávez cada cop era més autoritari. Nosaltres per aquest motiu, vam decidir seguir els passos de les meves tietes i emigrar cap als Estats Units, tot i que el país on anhelàvem crear el nostre propi somni americà ens va denegar l'entrada.

Quan ja pensàvem que no podríem sortir del país, va ser el moment en què la senyora que habitualment venia davant de la botiga de la meua mare va entrar en joc. Un dia, parlant amb la botiguera justament poc després que assaltessin el meu germà enmig del carrer, la dona va oferir a la meua mare visitar la seva ciutat natal, Manresa, com a cuidadora durant el període d'estiu

d'aquell mateix any. La meua mare va acceptar i va viatjar a Manresa, on va aconseguir estalviar els diners necessaris per revifar el negoci de productes lactis, que llavors estava en decadència i tota la família en depenia. Un cop passades les vacances, la meua mare va tornar a Veneçuela amb la maleta carregada de nous projectes i regals per a tots nosaltres. Però a causa d'un robatori ens vam tornar a quedar sense diners per al negoci, així que la meua mare va prendre la decisió de tornar a Espanya i començar a Manresa una nova vida, però aquest cop ho faria amb nosaltres.

«El meu lloc preferit de la ciutat és la part del Congost que connecta amb Collbaix, ja que es veu Montserrat i les vistes són exquisides»

En l'ambient de Manresa vaig poder desxifrar un petit fil conductor que em recordava Caracas, l'esperit de poble. Tot i així, en arribar a Manresa em va impactar molt la forma tan diferent de comportament entre els espanyols i els veneçolans. He observat com aquí la gent és més seriosa, però al final t'acaben agafant confiança i acceptant com a un més. Pel que fa a la ciutat, em semblava tot molt diferent del que hi havia a Caracas. Allà és impossible trobar un edifici com la Seu ni tan sols com Crist Rei, edificis molt antics i ben preservats que formen part de la memòria històrica de la ciutat. A Veneçuela, la majoria provenen de la colonització espanyola, és a dir, que són posteriors al 1600. També em va impactar el trànsit de la ciutat, ja que a Veneçuela, el volum d'automòbils que circulen per les carreteres és molt superior al que es troba aquí. Potser això és a causa de la bona condició de les carreteres i els carrers d'aquí, ja que allà tots estan descuidats i no tenim bones connexions. El meu lloc preferit de la ciutat és la part del Congost que connecta amb Collbaix, ja que es veu Montserrat i les vistes són exquisides.